

[Ole Espersen]

tilfredsstillende. Vi har mærket os, at der fra visse partiers side har været rettet en skarp kritik – i hvert fald undertiden en skarp kritik – mod følgerne af den rationalisering, der er sket, bl. a. ved nedlæggelse af landpoliti-stationer og indskrænkning af åbningstidene på de forskellige politikontorer. Vi har også mærket os, at denne kritik i høj grad er kommet fra partier, der ellers er faret hårdt frem med sparekniven. Men det er ikke ukendt, at de, der kræver besparelser, undertiden bliver overraskede og fortryder, når besparelsernes konsekvenser viser sig. Ikke desto mindre er det vores opfattelse, at de konsekvenser, vi har set – måske med nogle mindre justeringer – er til at leve med, hvis man skal prioritere samfundets ressourcer på en fornuftig måde.

Folketinget har i de senere år ved forskellige lejligheder beskæftiget sig med væsentlige sider af politiets arbejde. Sidste år gennemførte vi en straffeprocessreform. Man vil huske, at det skete efter flere genfremsættelser af lovforslaget og efter mange og indgående forhandlinger og diskussioner. Man vil også huske, at politiets organisationer var betænkelige ved de begrænsninger, der kunne tænkes lagt på deres arbejde, bl. a. i forbindelse med indførelse af skrappe betingelser for varetægtsfængslinger.

Den afvejning, folketingetsflertallet foretog, fandt ikke fuld forståelse – måske endda ikke særlig megen forståelse – hos politiets organisationer, men vi respekterede, at disse organisationer gjorde deres synspunkter gældende over for os, fordi vi fandt, at det skete ud fra saglige overvejelser af politiets opklaringsmuligheder.

Nu er reformen trådt i kraft, og så vidt jeg har forstået, er dens virkninger allerede begyndt at melde sig. Justitsministeren antydede – og jeg synes, det lyder overordentlig tilfredsstillende – at summen af varetægtsfængslinger synes at vise en faldende tendens, og jeg er også blevet informeret om, at summen af isolationsstilfælde og varigheden af isolationer i fængslerne er begyndt at falde. Dette er ud fra et humanitært synspunkt overordentlig tilfredsstillende, og vi må naturligvis så blot håbe, at det ikke på en urimelig måde har vanskeliggjort opklaringsarbejdet. Jeg tror, vi må vente et år eller to med at foretage en endelig vurdering af reformens konsekvenser, men foreløbig synes

jeg, det bør fremhæves netop i dag, at konsekvenserne altså synes at være positive.

En anden om end lidt ældre reform, nemlig indførelsen af lokalnævne, har efter min opfattelse fungeret mindre tilfredsstillende. Heri ligger ikke, at lokalnævne ikke har gjort et godt stykke arbejde – det er jeg enig med justitsministeren i at de sikkert har – men forholdet er det, at de opgaver, som folketinget gav lokalnævne i 1973, er af vidt forskellig karakter. For det første skal lokalnævne jo fremme et godt samarbejde mellem kommunalbestyrelserne, byrådene, og politiet. Det skal lokalnævne gøre i kraft af deres sammensætning, og de består som bekendt af repræsentanter for kommunalbestyrelserne og for politiet. Det er en vigtig opgave; det er altså en opgave, der skal fremme samarbejdet.

Men den anden opgave: dette at tage stilling til undersøgelser mod politifolk, er jo i virkeligheden ganske modsat den første. Det er en opgave, der kan betyde, at nogle medlemmer af disse lokalnævne får en funktion, som meget vel i visse situationer kan sætte dem i modsætningsforhold til andre medlemmer af lokalnævne.

Jeg tror, det er en kendsgerning, at det under alle omstændigheder vil være betænkeligt at tildele organer så forskellige funktioner. Når man gjorde det i sin tid, var det formentlig også, fordi man ville se, om det kunne fungere på en rimelig måde.

Jeg mener ikke, at den statistik, vi har set, er udtryk for, at det ikke har fungeret, og jeg mener ikke, at de mange tal for afvisninger i sig selv er udtryk for, at sagerne ikke behandles korrekt. Men det er en kendsgerning, at når to, jeg havde nær sagt modstridende, opgaver tildeles til forskellige grupper inden for samme organ, kan det svække troen på nævnenes upartiskhed og dermed borgernes tro på, at klager over politiet som helhed behandles upartisk.

Det er grunden til, at jeg med endda meget stor tilfredshed har mærket mig, at ministeren erkender, at tingenes tilstand er uholdbar, idet den kan være med til at undergrave tilliden til politiet. Når såvel politifolk som i øvrigt også fængselsfunktionærer selv fremhæver dette, må tiden være kommet til, at der indføres ændrede procedurer for behandlingen af klager over politiets adfærd, og det vil – det følger også af det, ministeren sagde